התם אין לה טומאה בחוץ הכא כי נפיק לבראי ליטמי הכא נמי כשיצא לחוץ אי יצא לחוץ מאי למימרא מהו דתימא מטו דמרגי טבילה לדם דאיכא גואי תרגי נמי להאי קמ"ל שמעתין איפריק אלא יולדת אי בימי נדה אי בימי זיבה הכא במאי עסקינן *בלידה יבשתא לידה יבשתא מאי מטמא בפנים כבחוץ איכא כגון *שהוציא ולד ראשו חוץ לפרוזדור וכדרב אושעיא *דאמר רב אושעיא גזרה שמא יוציא הולד ראשו חוץ לפרוזדור וכי ההוא דאתא לקמיה דרבא אמר ליה א) מהו למהל בשבתא אמר ליה שפיר דמי בתר דנפק אמר רבא ס"ד דההוא גברא לא ידע דשרי למהל בשבתא אזל בתריה אמר ליה אימא לי איזו גופא דעובדא היכי הוה אמר ליה שמעית ולד דצריך אפניא דמעלי שבתא ולא אתיליד עד שבתא אמר ליה 'האי *הוציא ראשו חוץ לפרוזדור הוא והוי מילה שלא בזמנה וכל מילה שלא בזמנה אין מחללין עליה את השבת איבעיא להו אותו מקום של אשה בלוע הוי או בית הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון שתחבה לה חבירתה כזית נבלה באותו מקום אי אמרת בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמאה ואי אמרת בית הסתרים הוי נהי דבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא אביי אמר בלוע הוי רבא אמר 'בית הסתרים הוי אמר רבא מנא אמינא לה דתניא *אלא מפני שטומאת בית הסתרים היא וטומאת בית הסתרים לא מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא ואביי חדא ועוד קאמר חדא דטומאה בלועה היא ועוד אפילו אם תמצי לומר טומאת בית הסתרים היא אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא איבעיא להו מקום נבלת עוף טהור בלוע הוי או בית הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון שתחב לו חבירו כזית נבלה לתוך פיו אי אמרת בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמא *(אלא אי) אמרת בית הסתרים הוי נהי נמי דבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא אביי אמר בלוע הוי ורבא אמר 'בית הסתרים הוי אמר אביי מנא אמינא לה דתניא *יכול תהא נבלת בהמה מטמאה בגדים אבית הבליעה ת"ל °נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה מי שאין לה טומאה אלא אכילתה 'יצתה זו שטמאה קודם שיאכלנה ותיתי בק"ו מנבלת עוף טהור ומה נבלת עוף טהור שאין לה טומאה בחוץ 'יש לה טומאה בפנים זו שיש לה טומאה בחוץ אינו דין שיש לה טומאה בפנים אמר קרא בה בה ולא באחרת אם כן מה תלמוד לומר °והאוכל 'ליתן שיעור לנוגע ולנושא כאוכל מה אוכל בכזית אף נוגע ונושא בכזית אמר רבא שרץ בקמטו טהור נבלה בקמטו טמא שרץ בנגיעה הוא דמטמא ובית הסתרים לאו בר מגע הוא נבלה בקמטו טמא 'נהי דבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא °שרץ בקמטו והכניסו לאויר התנור טמא פשיטא מהו דתימא °תוכו אמר רחמנא ולא

ויקרא כב
ויקרא יא
[שם]

רש"י

התם אין לה טומאה בחוץ. כדפרישית* לטמאה בה אין לך בה אלא מה שאמור בה והך הוא דגזר בה רחמנא: **הכא כי נפיק לבראי** תיטמי. וכיון דמטמא בחוץ הויא כשאר טומאות דלא מטמאות בלועות: **הכא נמי כשיצא לחוץ.** לכשיצא לחוץ מטמא אותה אם נעקר קודם טבילה ואם טבלה טהורה כל זמן שהוא שם ולכשיצא ויגע בה יטמאנה: **מאי למימרא.** הא דם טמא הוא דקודם טבילה נעקר: **שמעתין.** דרבי זירא דהוה קשיא לן טומאה בלועה היא: **איפריק.** דלכשיצא לחוץ הוא דקאמר. והשתא לא מתוקמא ברייתא דקתני יולדת מטמאה בבית החיצון כדרבי זירא דהא לרבי זירא לא מטמיא עד השתא שיצא והדרא קושיא לדוכתין: **בלידה יבישתא.** דליכא לא נדה ולא זיבה: **אי ביבשתא מאי מטמיא בפנים איכא: כגון שהוציא ולד ראשו חוץ לפרוזדור.** ואוליד וקאמר דאע"ג דאכתי ראשו בפנים הוא דהיינו בבית החיצון הוי ילוד וטמאה לידה וכרב אושעיא דאמר חוץ לפרוזדור ולד הוי: **דאמר רב אושעיא.** בפרק בהמה המקשה (חולין דף עב.) אהא דתנן* אשה שמת עוברה בתוך מעיה ופשטה חיה את ידה ונגעה בו החיה טמאה טומאת שבעה והאשה טהורה עד שיצא הולד והוינן בה מיה אמאי טמאה טומאה בלועה היא ואמר רב אושעיא הך טומאת חיה מדרבנן גזרה שמא יוציא ולד את ראשו חוץ לפרוזדור ותגע בו דמכי נפק הוה ליה ילוד ולא הוי בלועה וטמאה מדאורייתא משום נוגע במת. אלמא חוץ לפרוזדור ילוד הוא הילכך לענין לטמא את אמו טומאת לידה נמי ילוד הוא: **וכי ההוא דאתא כו'.** כלומר מדרבא נמי שמעינן דראשו חוץ לפרוזדור הוי ילוד: **ס"ד.** כלומר אפשר שאין זה האיש יודע שמילה בשבת מותרת אלא ודאי דבר ספק אירע בו: **דצריך.** שמעתי את הולד צועק בתוך המעיים מבעוד יום של ערב שבת: **טומאה בלועה לא מטמאה.** דהרי היא כמי שאינה ואין בה לא מגע ולא משא וטהורה אשה זו: **ואי אמרת בית הסתרים הוי.** כשאר בית הקמטים טומאה לא בטלה וכי דבמגע לא מטמיא דלא מטמא בית הסתרים בנגיעה במשא מיהא מטמאה וטמאה אשה זו שהרי נושאת את הנבלה: **מקום נבלת עוף טהור.** בית הבליעה של אדם שאין לנבלת עוף טהור טומאה אלא שם: **שתחב לו חבירו.** דאי תחב הוא לעצמו איטמי ליה במגע: **בה.** בגדים טמאים בבית הבליעה ולא באחרת: **קמטו.** כגון בין אציליו או שאר קמטים פרונצ"ש בלע"ז: קמ"ל

תורה אור

תוספות

שהוציא ולד ראשו חוץ לפרוזדור. אבל בפרוזדור עצמו טהורה דלא חשיב כבחוץ ואם תאמר והא אמר לעיל בפ"ק (דף יז:) דם הנמצא בפרוזדור ספקו טמא ויש לומר התם ספק טמא כשילא לחוץ ועוד יש לחלק בין (דם) לידה לדם נדה: ואית דגרסי בבהמה המקשה (חולין דף סח.) ובפרק יש בכור (בכורות דף מו:) עביד צריכותא הא דקאי ולד ראשו כילוד באדם ובבהמה דאי תנא בבהמה משום דלית לה פרוזדור אבל אשה דאית לה פרוזדור אימא לא ומאי נפקא מינה במאי דאית לה פרוזדור כיון דבעינן שיוציא ולד ראשו חוץ לפרוזדור כדמשמע הכא ויש לומר דפרוזדור דהתם לא הוי כי האי דהכא דהתם קרי פרוזדור לשובי הירכים שמתכסה בהן ראשו של ולד וה"א דלא חשיב כילוד וכן פירש שם בקונטרס:

וכדרב אושעיא כו'. דיצא ראשו חוץ לפרוזדור הוי כילוד ומלתיה דרב אושעיא איתמר אהא דפריך בבהמה המקשה (חולין עב. ושם) גבי אשה שמת עוברה בתוך מעיה ונגעה חיה בעובר טמאה ואמאי טמאה הא טומאה בלועה היא ומשני רב אושעיא כו' תימה אמאי נקט ראשו למשום דהוי כילוד כדמשמע הכא אפילו הוציא ידו נמי טמאה החיה שנגעה בו או הכניסו דהא לאו טומאה בלועה היא ויש לומר גזרת הכתוב הוא דלא מטמא עד שיהא כילוד כדדריש התם רבי ישמעאל על פני השדה לרבות עובר שבמעי אמו והשתא ניחא (א) דבמי התם מאי טעמא דרבי ישמעאל אע"פ שטעמו פסוק דהא טומאה בלועה היא אלא קים ליה דמטהר עד שיצא כל כך דמקרי לידה:

יצתה זו שטמאה כו'. לאו מיעוטא הוא דא"כ מאי קאמר דתיתי בק"ו אלא יצתה זו היינו שאינו בכלל פסוק זה ואם תאמר ומאי יתרן רבא מן הברייתא וי"ל דמיירי כגון שבית הבליעה רחב כ"כ שלא יסים נבלה שתחב לו חבירו:

מה ת"ל והאוכל ליתן שיעור אכילה לנוגע ולנושא. תימה כיון דבאכילה כתיב כבוס בגדים ובנוגע לא כתיב לית לן לאוקמא שיעור אכילה לנוגע אלא בנושא דכתיב ביה כבוס בגדים כדאשכחן לעיל בפ"ק (דף ט.) ובפ"ק דיומא (דף יד.) דאמר ומזה מי הנדה יכבס בגדיו היינו נושא ואפקה רחמנא בלשון הזאה ליתן שיעור הזאה בנושא ולא בנוגע* משום דלא כתיב ביה כבוס בגדים ויש לומר דהתם לא כתיב נושא בהדיא אבל הכא אי לא קאי והאוכל אלא אנושא גרידא א"כ לא נכתוב נושא וממילא נימא דמאי אוכל נושא כמו התם דלא כתיב נושא ואמרינן מאי מזה נושא ומיהו תימה כבוס בגדים דכתב רחמנא באוכל למה לי וכ"ת דאי לא הוה כתיב ביה כבוס בגדים הוה מוקמינן ליה בנוגע ולא בנושא דנמי כבוס בגדים א"כ לא נכתוב נוגע כלל ושמא לגופיה דנושא איצטריך ואם תאמר דבפרק בהמה המקשה (חולין דף עא.) מפיק טומאה בלועה מהאי קרא דוהאוכל מנבלתה יכבס בגדיו וטמא עד הערב מי לא עסקינן דאכל סמוך לשקיעת החמה והשתא הא (ג) דקאמר הכא האי אוכל לא אכילה ממש הוא אלא ליתן שיעור אכילה לנוגע ולנושא ויש לומר דהתם מפיק משום דאין מקרא יוצא מידי פשוטו:

*) [אולי כנושא ולא בנוגע רש"ש]

עין משפט נר מצוה

[illegible]

תוספי הרא"ש

שהוציא הולד ראשו חוץ לפרוזדור. אבל בפרוזדור עצמו טהור [illegible]

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

לעזי רש"י

פרונצ"ש. קמטים.

[illegible] בגדים הא ליתא דא"כ לא ניכתוב נוגע כלל . ולעיל בפ"ק כתבתי תירוץ בשם הר' יחיאל:

מוסף רש"י **שמא יוציא הולד ראשו.** דאי אמרת חיה שפשטה ידה למעי אשה ונגעה בעובר מת טהורה, פעמים שהולד מוציא ראשו חוץ לפרוזדור והרי הוא כילוד ומטמא והסבורה חיה שעדיין הוא במעיה ואתי לטהרה (חולין עב.). **יכול תהא נבלת בהמה מטמאה בגדים אבית הבליעה.** כגון תחב לו חברו בבית בליעתו והוא לא נגע בה, שלא נטמא במגעה, דמגע בית הסתרים לא מטמאה, ובטומאת משא נמי ליתו טמא, שלא זז משם עד שבלעה, ת"ל נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה. בה משמע מיעוטא, מי שאין לה טומאה אלא אכילתה. כדכתיב לא יאכל וכתיב בה, כלומר בזו ולא באחרת, יצתה זו שטמאה בה. שמטמאה במגע עד שלא יאכלנה, כדכתיב והנוגע בנבלתה וגו', הלכך על כרחך בעוף משתעי (חולין כ:). **ותיתי בק"ו.** יכול נבלת העוף מטמא מן הכתוב מהאי קרא ונבלת בהמה מק"ו, מה העוף שאינו מטמא במגע ובמשא מטמא בבית הבליעה, בהמה שמטמאה כו', אמר קרא בה. בה אתה מיטמא בבית הבליעה ואי אתה מיטמא בנבלת בהמה בבית הבליעה (שם).